

DIUMENGE IV DE PASQUA (C)
Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat
12 de maig de 2019
Fets 13,14.43-52 / Ap 7,9.14b-17 / Jn 10,27-30

Beneït sigui el Déu de la pau, que ha fet pujar d'entre els morts, Jesús, Senyor nostre, el gran pastor de les ovelles (He 13,20).

Estimats germans i germanes,

Fa molts anys. Una bona trentena. Caminava jo els dos quilòmetres que hi ha entre una catedral romànica i el monestir on retornava, i em vaig parar a descansar a la barana d'un llarg pont. Per sota hi passa un d'aquests rius cabalosos que desemboquen a l'Atlàntic. De sobte, com si fos un regal del cel, vaig veure per primera vegada –val més tard que mai– un ramat amb el seu pastor. Ramat nombrós, ben agomolat per un costat per la ribera mateixa i per l'altre pel gos que trescava endavant i enrere. El pastor no precedia el ramat, sinó que, situat al mig, girava de tant en tant el cap per controlar la situació. Portava una ovella feble, res d'a collibè sinó als braços, d'acord amb la literalitat més clara del profeta Isaïes: “aplega el seu ramat amb el seu braç, porta al pit els anyells, guia les ovelles que crien” (Is 40,11).

L'Antic Testament està ple de textos que ens parlen de Déu com a pastor. Tots sabem de memòria allò d'“El Senyor és el meu pastor no em manca res” (Sl 23/22,1). O bé aquell altre salm, menys conegut, que hem cantat fa poc: “Som el seu poble, i el ramat que ell pastura” (Sl 100/99,3). Fins i tot els reis d'Israel, quan volien mostrar la faceta humanitària per damunt de la dominadora també es feien anomenar pastors. Lluny d'aquesta acomodació interessada, i, en canvi, amb una proclamació de Jesús com a Fill de Déu, el Nou Testament també abunda a aplicar-li el nom de pastor.

Cada any el diumenge IV de Pasqua, que fa de pont entre tres diumenges dedicats a la Resurrecció i tres encarats a l'Ascensió, ens proclama un fragment de la paràbola del pastor de l'evangeli segons sant Joan. La presentació és molt escaient, perquè per definició “el bon pastor dóna la vida per les ovelles” (10,11). I per això, tant en l'Antic Testament com en l'Església actual en què la paraula “pastoral” ho envaeix tot, la referència a Jesucrist ha de ser sempre la pedra de toc per a valorar l'autenticitat dels qui s'anomenen pastors.

"Som el seu poble". El camí el fem junts, encara que cadascú camina al ritme que Déu li suggereix, i és bo de respectar-nos mútuament els ritmes diferents. Som ramat de Déu. "Petit ramat", com deia Jesús. Feble ramat, diu l'Església quan ens ha fet demanar, al començament d'aquesta missa, que "la feblesa del ramat de Déu arribi allà on ha arribat la fortalesa del seu Pastor". I aquest nostre caminar sempre es debatrà entre la feblesa que tenim, com a individus i com a ramat, i la fortalesa del bon Pastor, Jesucrist, a qui donem glòria i honor ara i per sempre. Amén.